

gode Embedsmænd, ligesaa vel nærige som iffernære Embedsmænd. Tænk vi os nu de kommende 3 Aar, i hvilke der, som der staaer i Loven, skal indsamles Erfaringer og arbeides hen til at udfinde, hvilken Portogodtgjørelse ethvert Embede skal have, saa ligger det jo nær for en Embedsmand, at han siger som saa: Ja, det er jo en given Ting, at den Porto, jeg betaler nu, vil være ad Aare, og saa bliver jeg brøstholden; og det ligger da meget nær for en saadan Embedsmand paa en aldeles lovlig Maade at forøge sin Porto i disse 3 Aar. Naar en juridisk Embedsmand nu een Gang om Ugen expederer sin Post til Amtmanden, og ved den Leilighed lægger 10 Breve i een Convolut, saa kan han istedet derfor herefter affende Brev hver Dag i Ugen; han kan lovlig gjøre det, og han vil maaffee endda faae den Roes, at han er bleven en meget expedit Embedsmand. Hermed kan Statskassen imidlertid ikke være tjent, idet den maaffee vil komme til at betale et meget større Beløb, end den virkelig skalde. Derimod vil der efter vort Forslag ikke blive betalt mere, end hvad der accurat skal betales. — Jeg tror saaledes, at jeg i alt Fald har paavist Afskilligt, der taler imod at slaae Portogodtgjørelsen fast og lade den forsvinde i Contoirholds-godtgjørelsen, og navnlig, at Statsjenssten og Statskassen ingenlunde ville være vel tjente dermed. Paa den Maade, som der foreslaaes i det af mig og nogle andre ærede Medlemmer stillede Forslag, kan der ikke blive Tale om andre Udgifter for Staten end dem, som accurat skulle til. Meningen med dette Forslag, er naturligviis, at en Embedsmand skal føre Regnskab over sin Porto, og at han derefter skal have den godtgjort. At vi have brugt Udtrykket: „efter Opgjørelse“ istedetfor „efter Regning“, er kun af Hensyn til den høitærede Minister. — Den ærede Ordfører har brugt en mærkelig Ytring — jeg forstod egentlig ikke ret, hvad han dermed tilfattede — nemlig, at Contoirholdslovene kunde ophæve Postloven, og at vi saaledes ingen Glæde vilde have af dette Endringsforslag. Jeg behøver egentlig ikke at svare herpaa; thi det er Noget, Enhver kan sige sig selv, at enhver Lov kan ophæves af en senere

Lov; men det er dog, iffe sandsynligt, at Regjeringen eller Rigsdagen, naar det engang er slaet fast, at Embedsmændene skulle have deres Porto godtgjort, vil gaae ind paa, naar der kommer en Contoirholdslov for, at give en singular Bestemmelse for en enkelt Embedsmand og undtage ham fra den almindelige Regel. Derfor tror jeg altsaa iffe, at der er nogen Fare. Dernæst yttrede den ærede Ordfører, at de Autoriteter, som fik deres Udgifter bevilgede gennem Finantsloven, altsaa Ministerierne, vilde være bedre tjente med at faae runde Summer end med at faae deres virkelige Portoudgift godtgjort; men dette kan jeg iffe forstaae; thi i vedkommende Ministerium maa der dog vistnok alligevel føres Regnskab over Portoudgiften; man har jo ikke en Kasse, hvoraf man kan tage saalænge der er Noget i den; der maa aabenbart føres Regnskab i Ministeriet over, hvor meget der medgaaer i Porto, og saa kan Ministeriet ligesaa let faae disse Summer godtgjort, som modtage en Godtgjørelse i runde Summer.

Som sagt, vort Forslag gaaer iffe ud paa Andet end at tilveiebringe den retfærdigste Fordeling, og altsaa bliver det Spørgsmaal, som foreligger det høie Thing, det: Hvilken Ordning er den rigtigste og retfærdigste, enten den, som foreslaaes af Udvalget, der i Korfrihed gaaer ud paa at lade Portofriheden gaae op i Contoirholds-godtgjørelsen, eller vort Forslag, der tilsigter at give enhver Mand de Penge, han har lagt ud? Idet jeg henstiller denne Sag, vil jeg dog iffe unnlade at bede ærede Medlemmer betænke, at denne § 15 om Portofriheden staaer her paa en ganske særegen Maade. Den stiller, om jeg saa maa sige, Sagen paa Hovedet. Tidligere har Spørgsmaalet om Portofrihedens Ophævelse været stillet ganske paa samme Maade som alle andre lignende Spørgsmaal: først skalde der indsamles de fornødne Oplysninger og det fornødne Materiale, — og jeg seer jo ogsaa af selve Lovens Motiver, at dette har været i Været for endel Aar siden — og først derefter skalde Sagen komme til Rigsdagen, idet man da til den kunde sige: Saaledes og saaledes staaer Sagen. Her siger man imidlertid omvendt: Lad